KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
9. juli 1999 *

I sag T-9/99 R,

HFB Holding für Fernwärmetechnik Beteiligungsgesellschaft mbH & Co. KG, Rosenheim (Tyskland)

HFB Holding für Fernwärmetechnik Beteiligungsgesellschaft mbH Verwaltungsgesellschaft, Rosenheim

Isoplus Fernwärmetechnik Vertriebsgesellschaft mbH, Rosenheim

Isoplus Fernwärmetechnik Gesellschaft mbH, Hohenberg (Østrig)

Isoplus Fernwärmetechnik GmbH, Sondershausen (Tyskland),

* Processprog: tysk.

ved advokaterne Peter Krömer og Friedrich Nusterer, Sankt Pölten, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-rue,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Éric Gippini Fournier og Walter Mölls, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen og om udsættelse af tvangsfuldbyrdelsen af artikel 3, litra d), og artikel 4 i Kommissionens beslutning 1999/60/EF af 21. oktober 1998 om en procedure efter EF-traktatens artikel 85 (sag IV/35.691/E-4: Rørkartel (præisolerede rør)) (EFT 1999 L 24, s. 1), som berigtiget ved beslutning af 6. november 1998, for så vidt som der i henhold til disse bestemmelser pålægges sagsøgerne en bøde, der skal betales inden tre måneder efter meddelelsen af beslutningen,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Sagsøgerne er fem østrigske og tyske selskaber, som producerer præisolerede rør, der fortrinsvis anvendes til fjernvarmeanlæg.

2 Den 13. november 1998 fik sagsøgerne meddelelse om Kommissionens beslutning 1999/60/EF af 21. oktober 1998 om en procedure efter EF-traktatens artikel 85 (sag IV/35.691/E-4: Rørkartel (præisolerede rør)) (EFT 1999 L 24, s. 1), som berigtiget ved beslutning af 6. november 1998 (herefter »beslutning 1999/60«). I meddelelsesskrivelsen blev det understreget, at hvis sagsøgerne anlagde sag ved Retten, ville Kommissionen ikke tage skridt til inddrivelse af bøden, så længe sagen verserede for Retten, forudsat at det skyldige beløb blev forrentet fra datoen for udløbet af fristen for betaling af bøden, og at der senest på dette tidspunkt blev stillet en bankgaranti, som Kommissionen kunne godkende, og som dækkede det skyldige beløb samt renter og tillæg.

3 Beslutning 1999/60 blev meddelt sagsøgerne i deres egenskab af medlemmer af »Henss/Isoplus-koncernen«. I beslutningens artikel 1 fastslås det bl.a., at sag-

søgerne har overtrådt EF-traktatens artikel 85, stk. 1 (nu artikel 81, stk. 1, EF), fra oktober 1991 til i hvert fald marts eller april 1996. Derfor pålægges der i artikel 3, litra d), Henss/Isoplus-koncernen en bøde på 4 950 000 EUR, for hvilken de fem sagsøgende selskaber og selskabet Isoplus Fernwärmetechnik GmbH — stille Gesellschaft hæfter solidarisk. Der er imidlertid mellem parterne opnået enighed om ikke at inddrage sidstnævnte selskab i sagen.

4 Det fremgår af sagsøgernes forklaringer under den mundtlige høring, at de alle har forbindelse med W. Henss. De beskriver deres forbindelser med ham således:

— Første sagsøger, HFB Holding für Fernwärmetechnik Beteiligungsgesellschaft mbH & Co. KG, Rosenheim (Tyskland) (herefter »HFB KG«): W. Henss ejer majoriteten af anparterne i virksomheden. Han er majoritetskommanditist.

— Anden sagsøger, HFB Holding für Fernwärmetechnik Beteiligungsgesellschaft mbH, Verwaltungsgesellschaft, Rosenheim (herefter »HFB Holding«): W. Henss ejer majoriteten af anparterne i virksomheden.

— Tredje sagsøger, Isoplus Fernwärmetechnik Vertriebsgesellschaft mbH, Rosenheim (herefter »Isoplus — Rosenheim«): Selskabet ejes 100% af HFB KG. W. Henss ejer således indirekte selskabet.

— Fjerde sagsøger, Isoplus Fernwärmetechnik Gesellschaft mbH, Hohenberg (Østrig) (herefter »Isoplus — Hohenberg«): W. Henss er majoritetsaktionær.

— Femte sagsøger, Isoplus Fernwärmetechnik GmbH, Sondershausen (Tyskland) (herefter »Isoplus — Sondershausen«): På tidspunktet for vedtagelsen af beslutning 1999/60 tilhørte en tredjedel af selskabet den første sagsøger, en tredjedel et selskab, som selv ejes 100% af W. Henss, og en tredjedel en anden familie. Efter den 6. november 1998 er W. Henss' andel af kapitalen i Isoplus — Sondershausen vokset yderligere.

5 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 18. januar 1999 har sagsøgerne anlagt annullationssøgsmål ved Retten til prøvelse af beslutning 1999/60.

6 Den 5. februar 1999 betalte Isoplus — Rosenheim, Isoplus — Hohenberg og Isoplus — Sondershausen hver især 770 000 EUR, dvs. i alt 2 310 000 EUR, til Kommissionen som en delvis betaling af den pålagte bøde. Disse betalinger blev således foretaget inden for den frist på tre måneder, der er fastsat i artikel 4 i beslutning 1999/60. Den del af bøden, som endnu mangler at blive betalt af sagsøgerne, udgør dermed 2 640 000 EUR eksklusive renter.

7 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 10. februar 1999 har sagsøgerne i medfør af EF-traktatens artikel 185 (nu artikel 242 EF) fremsat

begæring om udsættelse af gennemførelsen af artikel 3, litra d), og artikel 4 i beslutning 1999/60, indtil der er afsagt endelig dom i hovedsagen, og i medfør af EF-traktatens artikel 192, stk. 4, første punktum (nu artikel 256, stk. 4, første punktum, EF), begæring om udsættelse af tvangsfuldbyrdelsen af de samme bestemmelser i beslutningen, indtil der er afsagt endelig dom i hovedsagen. De har tillige nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

8 Kommissionen har indleveret sine bemærkninger til begæringen om foreløbige forholdsregler den 21. februar 1999.

9 Parterne har fremsat mundtlige bemærkninger den 22. marts 1999. På begæring af sagsøgerne har revisor Dr. Reimnitz også afgivet forklaring. Efter dette retsmøde har Rettens præsident besluttet at give parterne en frist til den 1. maj 1999 til at indlede forligsforhandlinger. Parterne var indforstået med, at der blev givet en sådan frist.

10 Den 30. april 1999 har sagsøgerne indleveret bemærkninger til de indledte forhandlinger og foreslået en begrænsning af begæringen om foreløbige forholdsregler. Det fremgår af indlægget, at man ikke har kunnet opnå et forlig. Sagsøgerne har sammen med deres indlæg fremlagt nye bilag vedrørende indholdet af forhandlingerne mellem parterne og nogle dokumenter, hvori det attesteres, at der er givet afslag på deres anmodninger om en bankgaranti. De har i indlægget nedlagt følgende påstande:

a) Gennemførelsen af artikel 3, litra d), og artikel 4 i beslutning 1999/60 udsættes i henhold til traktatens artikel 185, andet punktum, indtil den

15. december 2000, dog højst indtil der er afsagt endelig dom i hovedsagen, såfremt der inden fire uger efter afgørelsen vedrørende nærværende begæring stilles en bankgaranti for en del af bøden på 1 500 000 EUR tillige med renter fra den 14. februar 1999 til fordel for Kommissionen, og såfremt der senest den 15. december 1999 overføres 350 000 EUR til Kommissionen.

b) Tvangsfuldbyrdelsen af de samme bestemmelser i beslutningen udsættes i henhold til traktatens artikel 192, stk. 4, første punktum, indtil den 15. december 2000, dog højst indtil der er afsagt endelig dom i hovedsagen, såfremt der inden fire uger efter afgørelsen vedrørende nærværende begæring i medfør af traktatens artikel 185, andet punktum, stilles en bankgaranti for en del af bøden på 1 500 000 EUR tillige med renter fra den 14. februar 1999 til fordel for Kommissionen, og såfremt der senest den 15. december 1999 overføres 350 000 EUR til Kommissionen.

c) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

11 Kommissionen har den 3. maj 1999 også indleveret bemærkninger til forhandlingerne mellem parterne.

Retlige bemærkninger

12 I medfør af traktatens artikel 185 og EF-traktatens artikel 186 (nu artikel 243 EF), sammenholdt med artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF/EØF/Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21), kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

13 Artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement bestemmer, at begæringer vedrørende foreløbige forholdsregler skal angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at de begærede forholdsregler umiddelbart forekommer berettigede (fumus boni juris). Disse betingelser er kumulative, således at der ikke kan anordnes foreløbige forholdsregler, når en af dem ikke er opfyldt (Rettens præsidents kendelse af 15.7.1998, sag T-73/98 R, Prayon-Rupel mod Kommissionen, Sml. II, s. 2769, præmis 25). Endvidere skal Fællesskabets retsinstanser i sager om foreløbige forholdsregler foretage en afvejning af de omhandlede interesser (Domstolens kendelse af 12.7.1996, sag C-180/96 R, Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, Sml. I, s. 3903, præmis 44).

14 Inden der træffes afgørelse vedrørende nærværende begæring om foreløbige forholdsregler, skal sagens genstand defineres nøjagtigt. Sagsøgerne har i deres begæring dels nedlagt påstand om udsættelse af gennemførelsen af beslutning 1999/60, for så vidt som der i henhold til beslutningens artikel 3, litra d),

pålægges sagsøgerne en bøde, hvoraf 2 640 000 EUR endnu ikke er betalt, dels om udsættelse af tvangsfuldbyrdelsen af beslutningen.

15 Det er ubestridt, at Kommissionen i sin skrivelse af 12. november 1998, hvorved beslutningen blev meddelt, understregede over for sagsøgerne, at hvis de anlagde sag ved Retten, ville Kommissionen ikke tage skridt til inddrivelse af bøden, så længe sagen verserede for Retten, forudsat at det skyldige beløb blev forrentet fra datoen for udløbet af fristen for betaling af bøden, og at der senest på dette tidspunkt blev stillet en bankgaranti, som Kommissionen kunne godkende, og som dækkede det skyldige beløb samt renter og tillæg.

16 Under disse omstændigheder kan sagsøgernes begæring om udsættelse af gennemførelsen kun sigte mod at opnå en fritagelse for forpligtelsen til at stille en bankgaranti som betingelse for at undgå en øjeblikkelig inddrivelse af det skyldige restbeløb af den bøde, der blev pålagt ved beslutning 1999/60.

17 Ifølge fast retspraksis kan en sådan begæring kun tages til følge, såfremt der foreligger ganske særlige omstændigheder (jf. bl.a. Domstolens præsidents kendelse af 6.5.1982, sag 107/82 R, AEG mod Kommissionen, Sml. s. 1549, præmis 6, og af 15.3.1983, sag 234/82 R, Ferriere di Roè Volciano mod Kommissionen, Sml. s. 725, præmis 2 og 8, samt Rettens præsidents kendelse af 21.12.1994, sag T-301/94 R, Laakmann Karton mod Kommissionen, Sml. II, s. 1279, præmis 22).

18 I øvrigt må det konstateres, at begæringen om udsættelse af tvangsfuldbyrdelsen af beslutning 1999/60 er irrelevant. Som det er blevet fremhævet af Kommissionen i dennes indlæg, uden at det er blevet bestridt af sagsøgerne, har Kommissionen nemlig i det foreliggende tilfælde ikke truffet nogen foranstaltninger på grundlag af traktatens artikel 192. Desuden fremgår det af retspraksis, at man under omstændigheder som de her foreliggende med rimelighed kan gå ud fra, at en begæring, der tager sigte på at undgå tvangsfuldbyrdelse af en beslutning, også tager sigte på udsættelse af gennemførelsen af beslutningen, idet en sådan udsættelse samtidig foreløbigt vil hindre en tvangsfuldbyrdelse (kendelsen i sagen AEG mod Kommissionen, præmis 1).

Parternes argumenter

19 Sagsøgerne er af den opfattelse, at udfaldet af deres annullationssøgsmål hverken bør blive afvisning eller frifindelse. De har i denne forbindelse — i det væsentlige under henvisning til deres anbringender og argumenter i forbindelse med hovedsagen — fremført seks hovedargumenter. For det første blev HFB KG og HFB Holding ikke hørt under den administrative procedure, og de var ikke adressater for meddelelsen af klagepunkter, hvilket udgør en tilsidesættelse af selskabernes ret til kontradiktion. For det andet blev de samme sagsøgere først oprettet i 1997, og de er ikke retssuccessorer for de virksomheder, der har begået de overtrædelser, der blev pålagt sanktioner for ved beslutning 1999/60, hvorfor de ikke kan have tilsidesat konkurrencereglerne. For det tredje har alle sagsøgerne kritiseret det forhold, at Kommissionen rettede beslutningen til Henss/Isoplus-koncernen, selv om denne ikke kan være part i den administrative procedure eller i retssagen. For det fjerde har de gjort gældende, at de selskaber, som Kommissionen samlet betegnede som »Henss/Isoplus«, ikke udgør en »de facto-koncern«. For det femte har sagsøgerne bestridt, at de deltog i de overtrædelser, der blev begået før oktober 1994, og som Kommissionen angiveligt har ført bevis for. For det sjette har de anført, at bøden ikke står i rimeligt forhold

til dem, der blev pålagt andre producenter af præisolerede rør i henhold til beslutning 1999/60.

20 Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at de begærede foreløbige forholdsregler er nødvendige for at undgå den alvorlige og uoprettelige skade, som de ville lide, hvis de blev forpligtet til at betale de 2 640 000 EUR eksklusive renter svarende til den stadig skyldige del af bøden inden forfaldsdagen. Hvis de foreløbige forholdsregler ikke bliver anordnet, vil virksomhedernes eksistens være truet, idet de i mangel af likvide midler vil være nødsaget til at indgive konkursbegæring til de kompetente nationale retter, hvilket vil kunne føre til virksomhedernes lukning og likvidation.

21 Sagsøgerne har i denne forbindelse understreget, at de ikke har flere likvide midler efter at have betalt de 2 310 000 EUR som delvis betaling af bøden. Desuden er de som følge af deres dårlige økonomiske situation heller ikke i stand til at give Kommissionen en bankgaranti for det skyldige beløb. De kan nemlig hverken over for pengeinstitutterne stille den fornødne sikkerhed for at kunne opnå en bankgaranti for det skyldige beløb eller betale de hermed forbundne omkostninger.

22 Kommissionen er af den opfattelse, at ingen af sagsøgernes seks argumenter kan tiltrædes. Den har anført, at sagsøgerne ikke kan gøre gældende, at der foreligger særlige omstændigheder, der kan begrunde en udsættelse af forpligtelsen til at stille en bankgaranti.

23 Kommissionen har endvidere anført, at der ved afgørelsen af, om betingelsen om uopsættelighed er opfyldt, skal tages hensyn til selskabsdeltagernes eventuelle muligheder for at bistå selskabet med henblik på at fremskaffe en bankgaranti (jf. i samme retning Rettens præsidents kendelse af 21.12.1994, sag T-295/94 R, Buchmann mod Kommissionen, Sml. II, s. 1265, præmis 26). Dette gælder bl.a. muligheden for at stille den sikkerhed, som bankerne måtte kræve. Sagsøgerne har i denne henseende ikke givet nogen konkrete oplysninger, endsige fremlagt beviser.

24 I øvrigt har sagsøgerne ifølge Kommissionen undladt at fremkomme med de oplysninger og beviser, der ville have været nødvendige, for at der kan foretages en seriøs vurdering af deres overlevelsesmuligheder og af de virkninger, nye lån ville have for deres nuværende gæld.

Rettens bemærkninger

25 Indledningsvis bemærkes, at Fællesskabets retsinstanser efter fast retspraksis i forbindelse med den samlede vurdering af en begæring om udsættelse af gennemførelsen og om foreløbige forholdsregler råder over et vidt skøn og frit under hensyn til sagens særegenheder kan afgøre, hvorledes disse forskellige betingelser skal efterprøves, samt rækkefølgen for denne undersøgelse, når ingen fællesskabsretlig bestemmelse pålægger dem at anvende et forud fastsat skema for vurderingen af nødvendigheden af at træffe foreløbig afgørelse (Domstolens præsidents kendelse af 17.12.1998, sag C-364/98 P(R), Emesa Sugar mod Kommissionen, Sml. I, s. 8815, præmis 44).

26 De anbringender, sagsøgerne har fremført, navnlig de anbringender, hvorved de bestrider, at der er ført bevis for Henss/Isoplus-koncernens deltagelse i de

overtrædelser, der blev begået før oktober 1994, forekommer ikke umiddelbart helt uberettigede og kræver en nærmere undersøgelse. En sådan undersøgelse af de faktiske og retlige omstændigheder er for omfattende til at kunne foretages under en sag om foreløbige forholdsregler.

27 Det må herefter fastslås, at betingelsen om fumus boni juris umiddelbart er opfyldt i nærværende sag (Rettens præsidents kendelse af 17.2.1995, sag T-308/94 R, Cascades mod Kommissionen, Sml. II, s. 265, præmis 49 og 50).

28 For så vidt angår betingelsen om uopsættelighed bemærkes, at en begæring om udsættelse af gennemførelsen af en beslutning, for så vidt som der herved pålægges en bøde, efter fast retspraksis kun kan tages til følge, såfremt der foreligger ganske særlige omstændigheder. Der skal derfor tages stilling til, om de begærede foreløbige forholdsregler er uopsættelige, hvorved det skal undersøges, om en gennemførelse af den omtvistede retsakt, inden der er truffet afgørelse i hovedsagen, kan medføre, at den part, der har indgivet begæringen, lider en alvorlig og uoprettelig skade, der ikke vil kunne genoprettes, selv om den anfægtede beslutning annulleres af Retten. Det påhviler under alle omstændigheder den, der indgiver begæringen, at godtgøre, at det vil påføre vedkommende en sådan skade, såfremt man afventer afgørelsen i hovedsagen. Endvidere skal en afvejning af de i sagen omhandlede interesser tale for at udsætte gennemførelsen af beslutningen (Rettens præsidents kendelse af 11.8.1995, sag T-104/95 R, Tsimenta Chalkidos mod Kommissionen, Sml. II, s. 2235, præmis 19).

29 Det fremgår desuden af retspraksis, at det ikke er nødvendigt, at tabets truende nærhed skal være godtgjort med absolut vished. Det er tilstrækkeligt, navnlig når tabets indtræden afhænger af, at der foreligger en flerhed af faktorer, at det er forudsigeligt med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed (Domstolens præsidents

kendelse af 19.7.1995, sag C-149/95 P(R), Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., Sml. I, s. 2165, præmis 38).

30 Sagsøgerne har som bevis for, at et alvorligt og uopretteligt tab er truende nært, fremlagt nogle statusopgørelser, en kort sagkyndig erklæring vedrørende deres likviditet og andre oplysninger hidrørende fra pengeinstitutter. Revisor Dr. Reimnitz, som har udarbejdet den sagkyndige erklæring, har dog under retsmødet understreget, at han ikke har revideret 1998-regnskaberne.

31 Selv om sagsøgerne med de fremlagte statusopgørelser vil bevise, at de den 31. december 1998 ikke længere havde tilstrækkelige likvide midler til at betale den resterende del af bøden, men tværtimod havde et likviditetsunderskud på ca. 15 525 000 DEM, står det fast, at tre af sagsøgerne var i stand til at betale 2 310 000 EUR den 5. februar 1999 — en betaling, der i øvrigt ikke fremgår af de fremlagte tal — hvilket tyder på, at betydelige reserver er holdt skjult i de fremlagte tal, eller at der i det mindste består en reel uvished på dette punkt.

32 Desuden har sagsøgerne under retsmødet erkendt, at der i den korte sagkyndige erklæring ikke er taget hensyn til de disponible »langsigtede likvide midler«, dvs.

i en periode på over et år. Dr. Reimnitz har i denne forbindelse anført, at det afgørende spørgsmål er, om virksomheden kan overleve på langt sigt, og om tallene ikke taler imod denne antagelse, hvorfor der ikke kun skal tages hensyn til de »kortfristede likvide midler«.

33 På baggrund af ovenstående må det konstateres, at der ikke kan drages nogen konklusioner af de ureviderede tal, sagsøgerne har fremlagt.

34 Dr. Reimnitz har også henvist til, at den blotte omstændighed, at selskabsdeltagerne eller direktøren for et selskab i bestemte situationer er forpligtet til at indgive konkursbegæring, efter tysk ret ikke er ensbetydende med, at begæringen imødekommes. Det forhold, at en virksomhed har likviditetsvanskeligheder, medfører ikke nødvendigvis, at den må likvideres, og at arbejdspladser således går tabt. Sagsøgerne har bekræftet, at der ikke kun efter tysk ret, men også efter østrigsk ret er et alternativ til en konkurs. En virksomhed, der er insolvent, kan således under den kompetente nationale rets tilsyn indgå et forlig med kreditorerne, som indebærer, at gælden afvikles.

35 Desuden indeholder koncernens konsoliderede statusopgørelse pr. 31. december 1998, som er vedlagt som bilag til den sagkyndige erklæring, under passiverne en post med overskriften »anden gæld« med et samlet beløb på ca. 5 300 000 DEM, som udgør gæld, der betragtes som kortfristet. Sagsøgerne har under retsmødet nævnt, at der findes betydelige udligningskonti mellem de deltagende selskaber og ejeren. Sagsøgerne har i øvrigt ikke nøjagtigt angivet, hvem der er kreditor i så henseende. Det er således uvist, i hvilket omfang W. Henss, der direkte eller indirekte er hovedejer af de fem virksomheder, er deres kreditor.

36 Sagsøgerne har heller ikke forsøgt at bevise, at W. Henss i sin egenskab af direkte eller indirekte hovedejer af de fem virksomheder ikke er i stand til at bistå dem med henblik på at fremskaffe en bankgaranti. Med den begrænsning af begæringen om foreløbige forholdsregler, der blev indleveret den 30. april 1999, har sagsøgerne nemlig vist, at W. Henss sammen med sin hustru og to andre selskabsdeltagere stadig har midlerne til at fremskaffe en bankgaranti på 1 500 000 EUR gennem HFB KG og HFB Holding. Det bemærkes i denne forbindelse, at det må anses for passende — således som det også anerkendes i retspraksis — at tage hensyn til selskabsdeltagernes eventuelle muligheder for at bistå selskabet med henblik på at fremskaffe en bankgaranti (kendelsen i sagen Buchmann mod Kommissionen, præmis 26).

37 I øvrigt har sagsøgerne ikke ført bevis for, at det er umuligt at opnå en bankgaranti for det skyldige beløb. Kun Isoplus — Rosenheim og Isoplus — Hohenberg har fremlagt erklæringer fra pengeinstitutter, der attesterer disses afvisning af at stille en sådan bankgaranti. Desuden har disse to sagsøgere kun rettet henvendelse til de tre banker, de normalt samarbejder med. Sagsøgerne har ikke fundet det hensigtsmæssigt at fremlægge lignende erklæringer for de tre øvrige sagsøgeres vedkommende, selv om Isoplus — Sondershausen den 5. februar 1999 var i stand til at betale 770 000 EUR til Kommissionen, og selv om HFB KG og HFB Holding i henhold til deres statusopgørelse pr. 31. december 1998 råder over likvide midler.

38 På baggrund af ovenstående har sagsøgerne ikke ført bevis for, at risikoen for konkurs eller likvidation er forudsigelig med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed, hvis de skal stille en bankgaranti for den skyldige del af den pålagte bøde. Det skal herved understreges, at det forhold, at sagsøgerne måtte blive forpligtet

til at indgive konkursbegæring, ikke i sig selv kan udgøre en alvorlig og uoprettelig skade (jf. i samme retning kendelsen i sagen Laakmann Karton mod Kommissionen, præmis 28), da formålet med en konkursbehandling netop er at forsøge at sanere de pågældende virksomheder.

39 Sagsøgerne har således ikke bevist, at en gennemførelse af beslutning 1999/60, som de har påstået annulleret i hovedsagen, kan påføre dem en alvorlig og uoprettelig skade, der ikke længere vil kunne genoprettes, selv om beslutningen annulleres af Retten.

40 Begæringen om foreløbige forholdsregler kan derfor ikke tages til følge.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 9. juli 1999.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident